

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 514/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ferdinandom Klinovským, Radlinského 47, Dolný Kubín, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 71/2012 a jeho uznesením z 22. novembra 2012, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 68/2012 a postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 46/2011, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2013 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ferdinandom Klinovským, Radlinského 47, Dolný Kubín, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 1/2013 a jeho uznesením zo 17. januára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 68/2012 a postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 46/2011.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 T 46/2011 z 23. februára 2012 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu z 23. februára 2012“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 1 700 € a podľa § 64 ods. 1 a 3 Trestného zákona mu tiež bol uložený trest straty vojenskej a inej hodnoty a bola mu odňatá hodnota v Policajnom zbore.

V rozsudku okresného súdu sp. zn. 9 T 46/2011 z 23. februára 2012 sa okrem iného uvádza:

«Obžalovaný v konaní pred súdom odmietol vypovedať a rovnako odmietol vypovedať aj v prípravnom konaní (č. l. 25). Na hlavnom pojednávaní však vyhlásil, že je nevinný.

Poškodená [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní (č. l. 218) vypovedala zhodne ako v prípravnom konaní (č. l. 40, 46), kedy potvrdila, že v noci z 04. 06. 2010 na 05. 06. 2010 bola v [REDAKOVANÉ] v bare [REDAKOVANÉ] spolu s kolegyňou (svedkyňa [REDAKOVANÉ]). Poškodená opísala presne miesto, kde v bare sedela a kde mala zložené veci (kabelku a bundu). Uviedla, že veci si nechala odložené na sedačke pri stole a odišla tancovať. Po návrate späť zistila, že tieto veci sa nenachádzajú na tom mieste, kde ich

odložila. ... Ďalej poškodená uviedla, že hneď ráno telefonovala majiteľovi baru (svedok Kleň) a žiadala ho o sprístupnenie videozáznamu z kamier, ktoré boli v bare umiestnené. V čase, keď podávala trestné oznámenie, o existencii a výpovednej hodnote takto vykonaného videozáznamu ešte nevedela. Svedok [REDACTED] jej totiž o existencii takého záznamu hovoril až v ten deň večer po podaní trestného oznámenia. Poškodená uviedla, že videozáznam jej svedok [REDACTED] prehral v jeho kancelárii v bare na špeciálnom monitore, kde boli záznamy viacerých kamier. Na tomto zázname hneď spoznala a identifikovala obžalovaného. Bola nepríjemne prekvapená a sklamaná, keďže ho dlhodobo poznala a dobre spolu vychádzali. Uviedla, že v pôvodných výpovediach pred policajtmí OR PZ Dolný Kubín nechcela o existencii videozáznamu vypovedať, pretože mala obavu z objektívneho vyšetrovania a takýto postup jej odporúčili aj pracovníci inšpekcie ministerstva vnútra, ktorí napokon vyšetrovanie prípadu prevzali. Po prehratí videozáznamu poškodená identifikovala miesto, kde sedela a kde mala odložené veci. Rovnako identifikovala aj obžalovaného, jednak pri krádeži jej vecí...

Svedok [REDACTED] pred súdom (č. l. 219) vypovedal zhodne ako v prípravnom konaní...

Potvrdil, že bezpečnostný kamerový systém, ktorý dal v bare nainštalovať v záujme bezpečnosti hostí, zaznamenáva už niekoľko rokov dianie v interiéri baru, ako aj vo vstupnej chodbe.

Na snímanie priestorov kamerami sú návštevníci baru informovaní hneď pri vchode do baru. Poškodená mu v ten deň ráno telefonovala, že jej niekto v jeho bare ukradol kabelku s vecami. Povedala mu, v ktorej časti baru sa zdržiavala a kedy malo približne ku krádeži dôjsť. Na základe toho svedok prezrel videozáznam z toho večera a zistil, že táto krádež je zaznamenaná, avšak zlodēja nespoznal. Zavolať preto poškodenej, ktorá prišla do baru a prehral jej videozáznam. Poškodená hneď spoznala a označila po mene obžalovaného, pričom uviedla, že tento je policajt. ...

Svedkyňa [REDACTED] na hlavnom pojednávaní (č. l. 221) vypovedala zhodne ako v prípravnom konaní (č. l. 61,175). Svedkyňa potvrdila, že v ten večer bola v bare [REDACTED] spolu s poškodenou. Sedeli pri jednom stole. Potvrdila, že s poškodenou boli v čase tancovať, pričom poškodená si kabelku s bundou nechala na sedačke. ... Na hlavnom

pojednávani svedkyňa po prehratí videozáznamu identifikovala miesto, kde sedeli aj miesto, kde mala poškodená odložené veci.

Svedok [REDACTED] na hlavnom pojednávaní (č. l. 222) v zhode s výpoveďou z prípravného konania (č. l. 67) potvrdil, že je kamarátom obžalovaného. V ten večer sa s ním stretol v bare [REDACTED]. Obžalovaný tu bol so svojou priateľkou [REDACTED]. Svedok šiel s ňou tancovať. Z tanečného parketu šiel rovno z baru preč, a preto nevie, kedy z baru odišiel obžalovaný a svedkyňa [REDACTED]. Na pojednávaní svedok najskôr tvrdil, že z baru odišiel ako prvý, teda obžalovaný so svedkyňou [REDACTED] išli až za ním. Ale po prehratí záznamu priznal, že z baru odchádzali všetci traja naraz za sebou. Na videozázname svedok identifikoval priestory baru. Rovnako identifikoval obžalovaného ako vychádza z baru a v rukách nesie nejaké veci. ...

Svedkyňa [REDACTED] na hlavnom pojednávaní (č. l. 223) v zhode s výpoveďou z prípravného konania (č. l. 70) potvrdila, že v ten deň oslavovala svoje meniny s obžalovaným, ktorý je jej priateľ. Napokon sa presunuli do baru [REDACTED]. Obžalovaný mal vypité, ale „určite vedel, čo robí“. V bare stretli svedka [REDACTED], s ktorým ona šla tancovať. Po chvíli k nim prišiel obžalovaný a spolu odišli domov. V rukách obžalovaného si nevšimla žiadne cudzie veci. Priznala, že doma jej obžalovaný prehrával videozáznam, na ktorom je zaznamenané ako odcudzil zo sedacieho boxu cudzie veci. Povedal jej, že nevie, prečo to urobil. ... Rovnako identifikovala obžalovaného, ako vychádza z baru spolu s vecami, pritom uviedla, že za ním z baru vychádza ona a za ňou svedok [REDACTED].

Svedkyňa [REDACTED] na hlavnom pojednávaní (č. l. 222) vypovedala zhodne ako v prípravnom konaní (č. l. 178), kedy potvrdila, že vykonávala prácu čašníčky v bare [REDACTED] v ten večer. Poškodená jej oznámila, že jej niekto ukradol kabelku, pričom vravela, že tam mala mobily, peňaženku a kľúče. Ďalej svedkyňa uviedla, že pred vstupom do baru sú na dvoch miestach umiestnené informačné tabuľky o tom, že objekt je monitorovaný kamerami. Obdobne vypovedala aj druhá z čašníčok, svedkyňa [REDACTED] (č. l. 64). ...

Ďalej súd vykonal dokazovanie čítaním listinných dôkazov podľa obsahu súdneho spisu.

Z prehratého videozáznamu (č. l. 136), ktorý orgánom činným v trestnom konaní poskytol svedok [REDACTED] (č. l. 108), mal súd preukázané, že ku krádeži došlo v priestoroch baru [REDACTED] v [REDACTED], keďže priestory baru na videozázname spoznali a identifikovali všetci svedkovia. Na tomto videozázname je zaznamenaný celý priebeh žalovaného skutku, vrátane odchodu páchatela z miesta činu.

Súd tento videozáznam akceptoval ako dôkaz, ktorý je získaný zákonným spôsobom a je použiteľný na hlavnom pojednávaní. ...

Súd pri zvažovaní zákonnosti a použiteľnosti tohto dôkazu vychádzal z týchto úvah:

Súkromie každého človeka je hodné ochrany pred neoprávnenými zásahmi. Prelom tejto ochrany je prípustný len v prípade záujmu ochrany demokratickej spoločnosti alebo ochrany ústavne (medzinárodne) garantovaných základných práv a slobôd iných osôb (kolízia práv). Ochrany svojho súkromia sa nemôže úspešne dovolávať osoba (páchatel), ktorá svojím úmyselným konaním narúša pokojný stav súkromného života inej osoby. Legitímny verejný záujem štátnych orgánov na ochrane spoločnosti (jednotlivcov) pred závažnými trestnými činmi alebo na odhaľovaní, objasnení a potrestaní takej činnosti, je zásadne nadradený (prioritný) záujmu páchatela závažnej trestnej činnosti na ochrane sfér svojej osobnosti. Ani prípadná nezákonnosť dôkazu získaného porušením čl. 8 ods. 1 Dohovoru ešte nespôsobuje jeho nepoužiteľnosť v trestnom konaní a za určitých okolností nie je právo obžalovaného na spravodlivý súdny proces (čl. 6 Dohovoru) v dôsledku použitia takého dôkazu dotknuté. Je potrebné skúmať, či boli využité všetky možnosti minimalizácie zásahu do základného práva či slobody inej osoby, t. j. či jednému právu nebola nedôvodne poskytnutá prednosť pred druhým právom. ...

Svedok [REDACTED] dostatočným spôsobom vysvetlil účel monitorovania ním prevádzkovaných priestorov baru. Záujem na odhaľovaní (zaznamenaní) prípadnej nezákonnej činnosti, ktorú možno v takých priestoroch dôvodne očakávať, je dostatočným dôvodom na akceptovanie inštalácie monitorovacích kamier. Aj v danom prípade bolo preukázané, že zhotovený videozáznam nebol použitý (zneužitý) na žiadny iný účel, len na odhalenie nezákonného konania obžalovaného a jeho usvedčenie. Ide teda o legitímny cieľ v zmysle vyššie uvedených úvah...

Vykonaným dokazovaním mal súd spoľahlivo preukázané, že žalovaný skutok sa stal, je trestným činom, spáchal ho obžalovaný, ktorý je za jeho spáchanie trestne zodpovedný.

Spáchanie žalovaného skutku je preukázané na základe videozáznamu z miesta činu, na ktorom je obžalovaný zaznamenaný priam pri páchaní trestného činu. Osobu obžalovaného a jeho čin na takomto videozázname identifikovali poškodená, svedkyňa [REDACTED] a svedok [REDACTED]. Títo zhodne spoznali obžalovaného priam pri páchaní žalovaného trestného činu, ako aj pri jeho odchode z priestorov baru. Rovnako boli na tomto zázname identifikovaní svedkovia [REDACTED] a [REDACTED]. Títo svedkovia po prezretí videozáznamu potvrdili jeho autentickosť a označili aj seba na prehratých záberoch. Takto ich identifikovala aj poškodená.

Vzhľadom na takúto jednoznačnú dôkaznú situáciu súd konštatoval, že krádež vecí poškodenej vykonal obžalovaný.

Obhajoba obžalovaného spočívala výlučne v spochybňovaní nezákonnosti dôkazu (video-nahrávky). Tento dôkaz však súd považoval za zákonný a použiteľný pred súdom (viď úvahy vyššie), a preto možno konštatovať, že obhajoba obžalovaného nebola úspešná. ...

Obžalovaný vedel, že z baru odnáša okrem vlastných vecí aj veci cudzie a vzhľadom na zaznamenaný priebeh (spôsob) jeho konania je preukázané, že veci z baru zobral a odniesol zámerne. Nič nenasvedčuje tomu, že obžalovaný tak učinil nevedomky, či pod vplyvom požitého alkoholu. Napokon týmto smerom sa neuberala ani obhajoba obžalovaného. Tu treba poukázať aj na výpoveď priateľky obžalovaného, ktorá potvrdila, že obžalovaný síce mal vypité, ale „určite vedel, čo robí“.»

Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 To 68/2012 z 18. júla 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu z 18. júla 2012“) tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3) Trestného poriadku zrušil a zároveň bol sťažovateľ týmto rozsudkom krajského súdu „znova uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 1.700,- Eur a podľa § 64 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona mu tiež uložil trest straty vojenskej a inej hodnosti a odňal mu hodnosť v Policajnom zbore SR, pričom dôvod na zrušenie rozsudku

prvostupňového súdu bolo formálne pochybenie, ktoré spočívalo v nevyjadrení zákonného ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona vo výroku o treste“.

V označenom rozsudku krajského súdu z 18. júla 2012 sa okrem iného uvádza:

„Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja, ktorý zodpovedá všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa tohto uvedeného zákonného ustanovenia.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd podrobne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal so spochybňovaním zákonnosti kamerového záznamu a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozsudku teda učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku, ktoré sa týkajú výroku o vine a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si odvolací súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

K výroku o vine môže krajský súd len stručne dodať, že výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] ako aj svedka [REDAKOVANÉ] v kontexte s videozáznamom z kamier, ktorý bol na DVD nosiči predložený, na účely trestného konania, vytvárajú taký silný usvedčujúci dôkazný stav, z ktorého nemožno vyvodiť iné len to, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný práve tak, ako je uvedené v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku okresného súdu. ...

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného možno jednoznačne uviesť, že tieto vedú hlavne k spochybňovaniu kamerového záznamu, ktorý bol vyhotovený kamerami a odovzdaný svedkov [REDACTED] na nahratom DVD nosiči. Z predmetného videozáznamu skutočne vyplýva, že obžalovaný po tom, čo položil na veci poškodenej svoje veci, tieto následne zobral spoločne s vecami poškodenej a táto skutočnosť z uvedeného videozáznamu jednoznačne vyplýva. Odvolací súd poukazuje na to, že niet jasnejšieho dôkazu, ako ten, ktorý bol v tomto trestnom konaní predložený.

Nevyskytli sa pritom žiadne pochybnosti o pravosti tohto záznamu. ...

V prípade použiteľnosti kamerového záznamu ako dôkazu, je potrebné prísne individuálne zvážiť legitimitu cieľa, ktorý má byť prostredníctvom vykonávania tohto dôkazu dosiahnutý. V každom prípade je potrebné posúdiť aj primeranosť použitého postupu. Ide teda o posúdenie konfliktu jedného zo základných práv garantovaných Listinou práv a základných slobôd, teda práva na ochranu súkromia na strane jednej a záujmu spoločnosti na ochranu pred trestnoprávnym správaním, odhalenie a potrestanie takéhoto správania na strane druhej. Je potrebné prihliadať na proporционаlitu, ktorá zahŕňa najmä posúdenie dôvodov, pre ktoré bol záznam urobený (v danom prípade ochrana majetku a bezpečnosti), zhodnotenie intenzity potreby použitia práve tohto prostriedku na ochranu práv vyhotovovateľa a okolnosti za akých bol záznam urobený (priestor baru označený upozornením o vykonávaní monitoringu).

V danom prípade je nesporné, že priestor baru [REDACTED] bol monitorovaný kamerovým systémom, pričom podľa vyjadrenia majiteľa baru [REDACTED] priestor je označený ako monitorovaný. Obhajoba poukázala na porušenie zákona č. 428/2002 Z. z. v aktuálnom znení tým, že [REDACTED] prípadne spoločnosť [REDACTED], ktorý má byť prevádzkovateľom baru [REDACTED], nie je zaregistrovaný na Úrade na ochranu osobných údajov v zmysle zákona. Ani táto skutočnosť nemôže mať podľa názoru odvolacieho súdu vplyv na zákonnosť uvedeného dôkazu, nakoľko v prípade, že [REDACTED] ako prevádzkovateľ informačného systému má povinnosti, ktoré porušil, tak v takom prípade môže Úrad na ochranu osobných údajov postupovať v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. Porušenie tejto povinnosti nemôže mať prednosť pred odhalením trestnej činnosti, ktorej sa obžalovaný dopustil.

Je potrebné tiež poukázať na to, že záujem na ochranu súkromia obžalovaného neprevyšuje záujem spoločnosti na spravodlivom postihnutí možného protiprávneho konania obžalovaného. ...

Krajský súd už vyššie konštatoval, že v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. v aktuálnom znení o ochrane osobných údajov možno priestor prístupný verejnosti monitorovať pomocou videozáznamu alebo audiozáznamu, ale len na účely zabezpečovania verejného poriadku a bezpečnosti, odhaľovania kriminality alebo narušenia bezpečnosti štátu, a to len vtedy, ak je snímaný priestor zreteľne označený ako monitorovaný. Vyhotovený záznam pritom možno použiť len na účely trestného konania alebo konania o priestupkoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Uvedený zákon striktne určuje pravidla pre prevádzkovateľa takéhoto informačného systému, ktoré vlastne bránia potencionálnemu zneužitiu vyhotoveného záznamu.

Okresný súd tento dôkaz považoval za zákonný a použiteľný pred súdom aj s odkazom na článok 8 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 8 odsek 2 uvedeného dohovoru a dospel k správnym úvahám o zákonnosti a použiteľnosti tohto dôkazu.

Obžalovaný namieta tiež postup orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečení obrazového záznamu, resp. DVD-R nosiča s tým, že mal byť vydaný príkaz na zaistenie počítačových údajov. S touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil a postup orgánov činných v trestnom konaní považoval za správny a zákonný...

Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal s obhajobou obžalovaného a zákonnosťou hlavného usvedčujúceho dôkazu, pričom krajský súd považuje za podstatné uviesť, že odvolací súd nezistil pochybenie pri hodnotení dôkazov okresným súdom, nezistil ani pochybenie pri zákonnosti uvedených dôkazov...“.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 5 Tdo 71/2012 z 22. novembra 2012 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«Okresný súd Dolný Kubín 30. októbra 2012 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného... z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por. (č. l. 288-293), pretože napadnutým rozhodnutím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom.

V dôvodoch svojho dovolania v podstate zopakoval dôvody, ktorými argumentoval proti rozsudku súdu prvého stupňa v odvolacom konaní. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších (mimoriadnych) procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por. ...

Obvinený [REDAKOVANÉ] ako prvý dovolací dôvod uplatnil dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. ...

Obvinený [REDAKOVANÉ] v dovolaní výslovne nenamietal, že by v jeho trestnej veci boli porušené ustanovenia Trestného poriadku o povinnej obhajobe ... Obvinený naplnenie tohto dovolacieho dôvodu v podstate videl v jednostrannom hodnotení dôkazov, resp., že súd svoje rozhodnutie o vine založil na dôkaze, ktorý nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom, pričom obom súdom vytýkal nedostatočné zistenie skutkového stavu... V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov – ustanovenia § 2 ods. 5 a ods. 6 a § 125 Tr. por. Podľa nich bolo potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie. Podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov zákon nestanovil žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Za porušenie

práva na obhajobu v zmysle uplatňovaného dovolacieho dôvodu preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Rovnako tak ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. ... Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej veci k namietanému porušeniu práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nedošlo.

Ako ďalší dovolací dôvod obvinený uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom, prípadne na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom. V rámci tohto dôvodu namietal, že rozhodnutie súdov je založené na obrazovom zázname, ktorý vyhotovil svedok [REDACTED] a bol získaný nezákonne.

Zo strany obvineného ide o obranu, ktorú uplatňoval už v pôvodnom konaní na súde prvého stupňa i v konaní o odvolaní. S námietkami obvineného sa oba nižšie súdy náležite vysporiadali a svoje rozhodnutia v tomto smere náležite odôvodnili. Napriek tomu považuje najvyšší súd v tejto súvislosti obvinenému pripomenúť, že za dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä... Okruh dôkazných prostriedkov výslovne uvedených v citovanom ustanovení môže byť v konkrétnom prípade doplnený o ďalšie dôkazy, čo zákon umožňuje nielen demonštratívnym výpočtom vymenovaných dôkazov s použitím slova „najmä“, ale aj všeobecnou formuláciou, podľa ktorej za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci. ... Zo spisu vyplýva, že priestor baru bol monitorovaný kamerovým systémom, bol takto označený, a preto bol obvinený uzrozumený s tým, že priestor je monitorovaný. Zo strany majiteľa baru bol uvedený systém inštalovaný za účelom ochrany jeho majetku a majetku jeho zákazníkov, čo je v súlade s článkom 11 ods. 1, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (úst. zák. č. 23/1991 Zb. v neskoršom znení), z čoho vyplýva, že nemohlo ísť o neoprávnený zásah do práv obvineného. Uvedený dôkaz aj

podľa názoru najvyššieho súdu bol získaný zákonným spôsobom, z čoho vyplýva, že súdy nižších stupňov pri dokazovaní postupovali v súlade s trestným poriadkom a súdnou praxou, preto námietky obvineného nespĺňajú ani dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. ...

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.».

Zásadná námietka sťažovateľa týkajúca sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (časť II jeho sťažnosti) súvisí s jeho presvedčením, že bol odsúdený na základe nezákonne získaného dôkazu – obrazového záznamu zachyteného na DVD – R nosiči. Námietku nezákonne získaného dôkazu sťažovateľ konkretizuje takto:

«V trestnom konaní nedošlo k odstráneniu pochybností o tom, či vyhotovenie obrazového záznamu, resp. monitorovanie verejne prístupných priestorov bolo realizované v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z., predovšetkým v zmysle ust. § 10 ods. 7 cit. Zákona, v súlade s požiadavkou zákonodarcu, aby monitorovanie verejne prístupných priestor bolo realizované pomocou videozáznamu iba na účely zachovania verejného poriadku a bezpečnosti, odhaľovania kriminality alebo narušovania bezpečnosti štátu, a to iba vtedy, ak je priestor zreteľne označený ako monitorovaný.

Zároveň cit. zákon č. 428/2002 Z. z. zakladá podmienku registrácie každého prevádzkovateľa systému bezpečnostných kamier (ďalej iba prevádzkovateľ kamerového systému) na Úrade na ochranu osobných údajov SR, ktorý je orgánom štátneho dozoru nad zákonnosťou monitorovania verejne prístupných priestorov bezpečnostnými kamerami. V danom prípade konal zhotoviteľ obrazového záznamu v rozpore s touto zákonnou požiadavkou.

V záujme ochrany fyzických osôb pred nezákonným monitorovaním a pred nezákonným zhromažďovaním informácií súkromnej povahy, zákonodarca v ust. § 13 ods. 7 zákona č. 428/2002 Z. z. ukladá obmedzenie, v zmysle ktorého zakotvuje maximálnu

dĺžku doby, počas ktorej je prevádzkovateľ kamerového systému oprávnený získať záznamy získané v súlade s cit. zákonom uchovávať na záznamovom zariadení príp. i spracovávať pre zákonom ustanovené účely. V zmysle cit. zákonného ustanovenia platí: „ak vyhotovený záznam podľa § 10 ods. 7 cit. zákona nie je využitý na účely trestného konania alebo konania o priestupkoch, ten, kto ho vyhotovil, ho zlikviduje najneskôr v lehote siedmich dní odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom bol záznam vyhotovený, ak osobitný zákon neustanovuje inak.“ Akékoľvek uchovávanie obrazových záznamom presahujúce zákonom vymedzenú dobu možno podľa nášho právneho názoru vykazuje znaky neoprávneného zhromažďovania dát predstavujúc závažný zásah do osobnostných práv monitorovaných osôb. ...

Záujem na zistení skutkového stavu nemožno nadržovať nad zásadu zákonnosti a opomenúť právo každého na spravodlivý proces. Takýto postup by orgány činné v trestnom konaní príp. súd mohol nabádať k snahe zistenia páchatela trestného činu aj za cenu porušenia zákona.»

Na základe argumentácie obsiahnutej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, v zmysle čl. 46. Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými článkom VI. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo v konaní pred Najvyšším súdom SR pod č. kon.: 5 Tdo/71/2012, ako aj v konaní pred Krajským súdom Žilina vedenom pod sp. zn.: 2 To/68/2010 a v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn.: 9 T/46/2011 porušené.

Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 5 Tdo/71/2012 zo dňa 22. 11. 2012 sa vo všetkých výrokoch a vec mu vracia na nové rozhodnutie.

Porušovateľ je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania a trovy právneho zastúpenia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Tvrdenia o porušení iných

ustanovení ústavy, alebo medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, sa v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu považujú iba za súčasť jeho argumentácie (m. m. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

V nadväznosti na uvedené možno z navrhovaného petitu vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a tiež postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 68/2012 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 46/2011.

V časti III svojej sťažnosti sťažovateľ formuluje námietky týkajúce sa porušenia zásady rovnosti, resp. zásady rovnosti zbraní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. porušenia čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru. Túto časť sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou považuje len za súčasť argumentácie sťažovateľa.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 68/2012 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 46/2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 46/2011 a jeho rozsudku z 23. februára 2012 mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Z rovnakého dôvodu (nedostatok právomoci) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 68/2012. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že kľúčová námietka sťažovateľa obsiahnutá v jeho odvolaní i dovolaní (a napokon aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu) sa týkala použitia nezákonného dôkazu v jeho trestnej veci. Vzhľadom na to bol najvyšší súd ako dovolací súd oprávnený na základe dovolania sťažovateľa preskúmať jeho námietku týkajúcu sa použitia nezákonného dôkazu. Keďže namietaný postup krajského súdu súvisiaci s námietkou použitia nezákonného dôkazu bol predmetom prieskumu najvyššieho súdu v dovolacom konaní, právomoc najvyššieho súdu aj v tomto prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

V súvislosti s predbežným preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa tvrdeného použitia nezákonného dôkazu (DVD – R nosiča obsahujúceho obrazovú nahrávku stíhaného skutku) ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne považuje ústavný súd také súdne rozhodnutie, pri ktorom zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy príslušným súdom, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené preskúmané súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Po preskúmaní rozsudku okresného súdu z 23. februára 2012, rozsudku krajského súdu z 18. júla 2012 a predovšetkým napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd

s odkazom na citované časti označených rozhodnutí konštatuje, že všetky všeobecné súdy rozhodujúce v trestnej veci sťažovateľa formulovali jasné a zrozumiteľné odpovede na námietky sťažovateľa a ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlili, prečo dôkaz (DVD – R nosič obsahujúci obrazovú nahrávku stíhaného skutku) považujú za použiteľný v trestnej veci sťažovateľa. Z označených rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva jednoznačný záver, že monitorovanie predmetného disko klubu ako verejne prístupného priestoru bolo realizované na účely zachovania verejného poriadku a bezpečnosti, odhaľovania kriminality, ako aj to, že tento priestor bol zreteľne označený ako monitorovaný. Vo vzťahu k tomuto záveru ústavný súd nemá z ústavného hľadiska relevantné výhrady, naopak, stotožňuje sa s ním.

Ani argumentáciu krajského súdu o dopade prípadného nesplnenia podmienok registrácie prevádzkovateľa systému bezpečnostných kamier v predmetnom disko klube (*„Ani táto skutočnosť nemôže mať podľa názoru odvolacieho súdu vplyv na zákonnosť uvedeného dôkazu, nakoľko v prípade, že [REDAKOVANÉ] ako prevádzkovateľ informačného systému má povinnosti, ktoré porušil, tak v takom prípade môže Úrad na ochranu osobných údajov postupovať v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. Porušenie tejto povinnosti nemôže mať prednosť pred odhalením trestnej činnosti, ktorej sa obžalovaný dopustil.“*), voči ktorej najvyšší súd v napadnutom uznesení neformuloval žiadne výhrady, ústavný súd nepovažuje s ohľadom na príslušné ustanovenia zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov za svojvoľnú.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o ich porušení, a preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho významu zaoberať sa s ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015